

fattende Lovforslag som dette ikke skulde findes saadanne Ting. Det taler ikke mindre til Ære for de Herrer, der har frembragt dette alligevel smukke Resultat. Intet er fuldkomment, og følgelig heller ikke et Lovforslag som dette.

Idet jeg nu forlader Maskinkorpset, hvis Henstilling naturligvis vil gaa videre, saa meget mere som den ogsaa har været tilstillet Marineministeriet, og gaar over til Musikerne, skal jeg sige, at for deres Vedkommende lyder Klagen paa følgende: Der blev for 1½ Aar siden stillet i Udsigt en ny Lønningslov for Militærmusikere, der, efter hvad man den Gang havde Lov til at formode, vilde have givet de saakaldte Hornblæsere en Indtægt lig med Sergenters i Hæren. Nu vil jeg straks gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at Ordet Hornblæser dækker ikke helt over, hvad man forstaaer ved en uddannet Musiker. Ved en Hornblæser tænker man sig nærmest en Mand, der gaar omkring og trutter paa et almindeligt Signalthorn. Men en Hornblæser er en uddannet Musiker, og Uddannelsen er sket paa hans egen Bekostning. Naar han derfor nu ser, at Lønningsloven ikke byder ham Vilkaar paa Højde med Sergenters, er det ikke saa underligt, at han føler sig brøstholden. Jeg skal ikke gaa ind paa, hvad de Herrer udtaler, fordi der i Dag er fremkommet en Bemærkning, som jeg synes er meget berettiget, naar man giver sig til at drage Sammenligninger. Klagerne gaar nemlig ud fra, at det er et absolut Misforhold, at en Ledvogter har samme Løn som en Hornblæser. Ministeren fremdrog f. Eks. det urimelige i Sammenligningen mellem en Universitetsprofessors og en Fyrbøders Lønning, og det vil jeg give Ministeren Ret i. Jeg synes heller ikke, at der egentlig er nogen Grund til at sammenligne en Militærmusikers Lønning med en Ledvogters, selv om maaske Fornøjelsen ved at være Militærmusiker er ringere end Fornøjelsen ved at være Universitetsprofessor. I begge Tilfælde, ja, i alle Tilfælde, hvor man vil drage saadanne lidt vanskelige Sammenligninger, maa man i hvert Fald erklære det for en Nødvendighed, at de paagældende, der kan have en sjælelig eller aandelig Glæde ved deres Erhverv, dog maa være lønnede saaledes, at de er sikrede mod økonomisk Tryk. Derimod synes jeg, at der er al mulig god Grund for de paagældende Militærmusikere til at klage over, at de ikke er stillede i Klasse med Sergenter. Jeg skal belyse dette ved at fremdrage, at man i

øvrigt synes at ville drage saadanne Sammenligninger i Lønningsloven. Som Stabssergenter lønnes Stabshornblæsere, som Oversergenter lønnes Overhornblæsere, som Sergenter lønnes Sadelmagere og Beslagsmede af anden eller tredje Grad, jeg ved ikke hvilken. Men her træffer man ikke ved Betegnelsen Sergent anført Hornblæsere. De kan altsaa ikke gøre Regning paa at faa samme Løn og faar i Virkeligheden heller ikke samme Løn. De faar en Lønning, som ligger ca. 300 Kr. lavere end alt andet til Sergentklassen hørende Personales. Det synes jeg er urigtigt. Man kan jo mene, at disse Folk har en Del Bierhverv, hvad de i Virkeligheden ogsaa har, i hvert Fald en Del af dem. Men man skal være varsom med at komme for stærkt ind paa at spørge om, hvad de kan erhverve udenfor deres egentlige Stilling, og hvis disse Folk bruger Timer, som andre anvender til at hvile i, til at forøge deres knappe Lønninger, skal det være dem vel undt, synes jeg. Staten burde, saa længe man har Militærmusik — hvilket for Resten i Parentes bemærket, er det bedste af alt Militærvæsen, det eneste, som duer noget — lønne disse Folk saaledes, at de kunde føle sig nogenlunde tilfredse, og i hvert Fald maa der ikke gives dem Anledning til at drage Sammenligninger, som kunde virke nedbrydende paa deres Opfattelse af, hvad Staten forstod ved Ret. Jeg vil saa blot gøre opmærksom paa, at naar de saa godt som ikke har noget Avancement indenfor deres Etat, naar deres Lønning gaar fra 1 680 Kr. til 2 240 Kr., vilde det være rimeligt, om man stillede sig en lille Smule mere imødekomende overfor dem og i hvert Fald imødekom deres Ønske om at ligestilles med Sergenter.

Det er egentlig, hvad jeg mener at have Pligt til at fremdrage med Henblik paa de to Henvendelser, der er sket til mig. Jeg finder kun Anledning til at gøre nogle faa Bemærkninger om en Udtalelse, som flere Gange er fremsat under denne Debat. Man har med Henblik paa, hvad Tjenestemændene kan opnaa herigenem, raillet — jeg beder undskyldt, at Udtrykket er fremmed —, ment at kunne beklage sig over — vil jeg saa hellere sige —, at Tjenestemændene ikke vil give Afkald paa vundne Fordele, en Udtalelse, som for Resten ikke er fremsat her i Tinget, men er fremkommet i et Blad. Nu er der heller ingen Tvivl om, at enhver Samfundsklasse, hvilken man end vil se hen til, vil kæmpe med Løvemod for